

N:o 130.

Af Herr G. Kolmodin: Om öfverflyttning af församlingarnes byggnadsskyldighet vid ecklesiastika boställen å boställsinnehafvarne.

En af lagstiftningens viktigaste uppgifter är att så ordna förhållandena samhällsmedlemmarne emellan, att tvister, så vidt möjligt är, förebyggas. Denna uppgift erhåller större betydelse i samma mån, som den inbördes ställningen mellan vissa klasser af medborgare är af mera grannliga beskaffenhet. Onekligen gäller detta om prestens ställning till församlingsmedlemmarne. Hvarje anordning, som på detta område föranleder tvist och misstroende, måste undanrödjas, om samhället vill undgå ansvaret att genom felaktiga lagar motverka det stora ändamål, som med kyrkans uppehållande afses. Här kan ej komma i fråga, att granska statens befogenhet att ingripa i dessa förhållanden. De äro nu en gång så gestaltade i vårt land, och det torde dröja länge, innan de lemna rum för en annan — möjligen mera berättigad — ordning. Hvad man för närvarande kan fordra är, att staten, då den påtagit sig ordnandet af hithörande viktiga frågor, så fullgör detsamma, att det väsendtliga ändamålet med hela institutionen derigenom på intet sätt motverkas. Det vore orättvist att förneka, det lagstiftningen i mer än ett afseende aktgifvit på denna sin förbindelse. Ordnandet af presterskapets aflöning genom 1862 års förordning afser påtagligen att tillsluta de rika källor till missnöje och oenighet, hvilka förefunnos i det gamla aflöningssättet, och man torde till och med kunna såsom säkert antaga, att alla i frågan intresserade, sedan de hunnit vänja sig vid den nya ordningen, skola finna densamma ega många företräden framför den gamla. Framgången i ett afseende bör efter min tanke uppmuntra till fortsättning på den beträdda banan, att medelst undanrödjande af störande inflytelser, befordra lösningen af kyrkans uppgift bland Sveriges folk. I sådant fall är jag ej tveksam, åt hvilket håll man bör vända sig. Det torde svårligen kunna nekas, att huru många

anledningar till oreda och misshällighet än må hafva blifvit undanröjda genom löneregleringsförordningen, den snart sagdt viktigaste ibland dem blifvit lemnad orörd, så länge byggnadsskyldigheten å ecklesiastika boställen inom landets flesta provinser — till en del eller helt och hållet — hvilat på församlingarne. Mångfaldiga äro de tvister, som uppväxa på denna grund och vanligen slutas dermed, att de byggnadsskyldige — berättigadt eller oberättigadt — anse sina utgifter i detta afseende föranledda af boställsinnehafvarnes likgiltighet eller vanhäfd. Allt sådant måste naturligtvis störa endrätten och förtroendet på detta ömtåliga område samt derigenom i väsendtlig mån förhindra framgången af prestens arbete såsom själasörjare inom församlingen. Vid sådant förhållande kan frågan ej vara, om ändring bör ske, utan endast huru den bör genomföras.

Då nu presterskapet inom en icke obetydlig del af vårt land redan har sig ålagd hela byggnadsskyldigheten, och det sålunda ej kan innebära några okända vådor att i öfriga provinser införa samma ordning; samt då det ej ifrågasättes någon annan förändring i nu gällande stadganden, än att vid skeende regleringar hela den uppskattade årliga byggnadskostnaden, i stället för, såsom hittills, en del af densamma, bör frändragas prestbordets afkastning, innan denna inräknas i det belopp, som anses erforderligt till prestens anständiga bergning, och hela åtgärden således omöjlig kan träda någons rätt för nära; så får jag härmed vördsamt föreslå:

att den byggnadsskyldighet å ecklesiastika boställen, hvilken hittills ålagt församlingarne, måtte, med ändring af nu gällande stadganden, öfverflyttas å boställsinnehafvarne.

G. Kolmodin.

N:o 131.

Af Herr L. J. Hierta: Angående förklaring af rätta förståndet af stadganderna i Kongl. Förordningen om kommunal-styrelse i stad den 21 Mars 1862, i hvad desamma angå tillsättning af ledamöter i magistrat.

Den beslutanderätt, som enligt § 1 i berörda nådiga förordning tillkommer hvarje kommuns medlemmar, beträffande vården af deras gemensamma ordnings- och hushållsangelägenheter, kan ej, efter samma §:s lydelse, afse äfven tillsättning